

NR 3 | 2011

Sverige: 72:-

Danmark: 77:-

Norge: 82:-

Finland: 9€

Flugfiske • Norden



INTERPRESS 0493-03



7-388049-307209

RETURVECKA V 31

- Torrflugan nummer Ett! • En Wet Fly Weekend!
- Bästa tiden för lax • Drömöring, troféöring – skäggöring

SKÄGGÖRING OCH HYBRIS

TEXT OCH FOTO: ULF BÖRJESSON

Förra våren så bestämde sig min gode vän Johan för att han skulle låta skägget växa till dess att han verkligen fick en **STORÖRING!** på fluga.

Nu är ju just begreppet storöring intressant, vi har många liknande begrepp; drömöring, troféöring, storöring med flera. För att roa mig gjorde jag en sökning på internet och fick 1280 träffar på *drömöring*, endast 22 på *troféöring* men hela 5800 på *storöring*. En helt ovetenskaplig kontroll ger vid handen att de största öringarna är drömöringarna, därefter kommer storöringar och slutligen troféöringarna – lustigt nog.

Vikten varierar kraftigt och strax över kilot räcker för både troféöring och storöring medan drömöringarna generellt är tyngre. Nu är ju detta alla sorters öringar och inte enbart exemplar fångade på fluga.

Om man söker på storöring och fluga så blir resultatet 4260 stycken, en mycket respektabel summa men skriver man istället torrfluga så är resultatet plötsligen nere på 970. Kanske borde man dra någon sorts lärdom av detta?

Nåväl, tillbaka till Johans storöring.

Det fanns ett antal regler för vad som krävdes för att skägget skulle få åka av. Viktigast var att öringen skulle fångas i *strömmande* vatten, alltså inte i havet där Johan fått en del rejäla fiskar genom åren. Vi dividerade länge om fisken skulle fångas på torrfluga för att räknas eller inte, men till slut ströks den regeln, även om jag hade den på min hemliga agenda.

Slutligen så gällde det då vikten.

Det var där jag ballade ur, fick *hybris*, blev lite för styv i korken helt enkelt. Så många gånger som jag hävdar att man ska moderera sina krav på storlek, tänka i relativa termer. En öring över ett (1) kilo *är* en stor fisk.

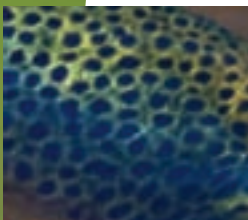
Johan hade ett personligt rekord på drygt 1,5 halvannat kilo och han tyckte, resonabelt nog, att om han slog det vore det väl tillräckligt?

Jag drog till med 3,5 kilo.

Han bleknade och stammade fram att två kilo var väl en jämn och fin summa?

NO SHAVE!





dagsländor är inkarnationen av levande vatten och flugfiske även om exempelvis nattsländor spelar större roll för



SKÄGGÖRING!

Då kallade jag honom för en mes och hävdade att inget under tre kilo var värt att slösa bra skägg på. Slutligen enades vi, utan att någon egentligen var belåten, med att *två komma fem* kilo skulle räcka.

När väl säsongen ansågs vara igång tidigt i maj slutade Johan att raka sig och sedan var jakten igång.

Dumdrygt hävdade jag att det minsann inte skulle vara några problem och att han skulle få ångra sin mesighet med vikten. Relativt snart uppstod dock ett par problem som mannen med det uppblåsta självförtroendet, jag, inte räknat med.

Arbete.

Vi arbetar båda och under vårperioden så det verkade som om han jobbade när jag var ledig och tvärt om.

Tiden gick.

Skägget växte.

Jag imponerades av hur mycket det faktiskt växte och fort gick det!

Så fick vi då äntligen en dag som vi kunde sticka ut och vädret verkade stämma.

Ny pinne i hjulet.

Barn!

Eftersom det närmsta jag kommer barn är när jag träffar mina vänners telningar så tänker jag inte på att någon har hand om dem på heltid.

Tydligt får de inte vara på dagis när de är sjuka heller. Märklig regel. Vad ska då dagis vara till för?

Ja Johan har i alla fall barn, en hel skock, eller vad nu mängder av barn kallas och ett av dem var nu sjukt.

Skägget växte.

Jag hade naturligtvis inte kunnat hålla mig utan drog iväg den där dagen när de trilskades på dagis. Även om jag hade bestämt mig för att mest undersöka för-

hållanden och ta några bilder så hade jag inte helt kunnat avstå.

En fisk som såg ut att väga bortåt kilot stod på en ganska krånglig plats och gjorde försiktiga men bestämda vak.

Lite sugen på att se i vilken kondition den var gjorde jag ett kast med en liten cdc-fluga.

Fisken tog och jag insåg med en gång att den inte vägde något kilo, snarare det dubbla. Väl i häven stannade vägen på 2,8 kilo.

Skäggöring, med marginal.

Resten av dagen gick åt till att hitta andra tänkbara kandidater.

Nu stämde dock våra kalendrar och det var dags att åka tillbaka till ån, nu skulle här fångas storöring!

Det var lite högt och grumligt vatten i ån men det skulle inte hindra oss, jag visste var de bodde. För att inte ge oss otur så hade jag kollat in var i närheten vi kunde köpa raklödder och rakhylvar. Det vore alltför mycket att utmana ödet att ta med dem hemifrån.

Det började skapligt med att vi hittade en skaplig fisk som visade sig flera gånger, men av någon anledning slutade den äta innan vi kom på plats.

Jaja, det finns fler!

Det gjorde det också, två stycken fiskar landades, båda två strax under två kilo vilket, om Johan fått bestämma, hade varit nog.

Vi åkte hem en smula snopna.

Efter den turen gjordes flera försök i andra vatten.

Skägget växte.

Jag gjorde en tur med några andra kompisar till ett vatten som har en kapacitet att ge stor fisk, riktigt stor fisk.

Det gick bra och vi fick två presumtiva skäggöringar, men nu var det ju *Johan* som skulle fånga dem.



Upphetsad berättade jag för Johan om våra framgångar och det bestämdes att jag, han och Patrik skulle åka dit några dagar senare.

När jag hämtade den vid det här laget imponerande skäggige Johan fick jag av hans sambo veta att det här med skägg inte var universellt uppskattat.

Jag förstod ingenting. Han hade ju kanonfint skägg!

Utan att tveka lovade jag att nu kunde det inte misslyckas, det var idiotsäkert.

Idiot, var nog ett väl valt ord i sammanhanget.

Fisket var intensivt men svårt och vi fick en hel del fisk på djupt svingade fasanstjärtsnymfer. Ingen ytaktivitet. Fin fisk var det men till att börja med ingen i skäggsformat.



...



RAKØRRET!

Så ropade Johan till – spöet stod som en pilbåge när lina och backing fräste ut genom spöringarna och ner i strömdraget.

Fisken som hoppade där nere såg ut att vara stor nog för att räcka till ett tiotal skägg! Men den var nu bortåt hundra meter ifrån oss och det fanns ingen chans att följa den mer än kanske trettio meter nedströms, sedan blev det bråddjuft. Vi vadade oss neråt, jag med häven i högsta hugg och Johan med spöet i en kraftig böj. Sakta men säkert vann han på fisken men det gick inte fort och ingen av oss ville egentligen tänka på den lilla nymfen ute i ändan på tafsen.

Visst hade det varit skönt att kunna säga att Johan landade sin drömöring den där dagen.

Så blev det nu inte, rätt som det var blev det stumt där ute och strax därefter slackade allting.

Luften gick ur oss.

Trots en fantastisk fiskedag med flera vackra öringar och åtskilliga magiska upplevelser så åkte vi hemåt med en sorts inre tomhet.

Skägget växte.

Så blev det då äntligen dags för danicakläckningar, nu skulle det väl ändå gå bra.

En dag i mitten på juni gav vi oss iväg, förstärkning hade inkallats i form av den gode vännen Clas. Han hade koll på kläckningar, temperaturer och flöden och nu var allt optimalt.

Skägget satt löst!

Ivriga är en underdrift av rang när det gäller att beskriva oss, varje tecken på en bra dag noterades på vägen till ån. Det spanades mot trädtopparna för att avgöra om vinden kunde bli ett problem, vi blev alltmer uppspelta, det såg bra ut!

Visst var det bra!

Tidig svensk sommar när den är som bäst, fiske i T-shirt, sländor som kläcker och, jodå, vakande fisk! Kameran laddad och jag också, nu gällde det bara att hitta en fisk som kanske fyllde kriterierna.

Vänta nu, ett steg bakåt – hur lätt är det att hitta en fisk på tvåochthalvt!

Svårt.

Närmast omöjligt.

Men under kläckningen av *Ephemera vulgata* och *danica* så är det åtminstone tänkbart.

Så vi letade.

Och letade.

Men vänta nu! Där, mot stocken uppe i kröken, är inte det en stor skalle som sticker upp och lättsamt plockar driftande sländor?

Johan smög sig i position för att kasta medan jag och Clas försökte komma på plats för att fotografera, utan att skrämma fisken.

Allt på plats, knutarna kollade, trots ett trångt läge så kommer flugan ut perfekt, driver ner mot fis-

ken, vattnet skiftar färg, reser sig, öppnar sig och så försvinner flugan in i ett fiskgap.

Sedan händer allt på några sekunder, fisken tvärvänder, rusar under en nedrasad gren, över mot andra stranden och in bland rötterna på ett träd.

Det är stumt i linan och Johans ansiktsuttryck är en blandning av hopp, förtvivlan och förvirring.

Efter en kort överläggning bestäms att något måste göras och jag, som är längst, får förmånen att hoppa i, ta mig över till andra sidan och försöka få loss fisken eller åtminstone få tillbaka huvuddelen av tafsen.

Jag trevar mig längs tafsen in bland trädrötterna, kallt vatten rinner in både här och där, känner en rörelse och där inne är den, öringen. Tafsen är lindad runt en rot, samtidigt får jag tag i flugan och stjärten på öringen, en grov stjärt, jag når knappt runt.

Plötsligt ruskar den på sig och kvar står jag med flugan i ena handen och inget annat än kallt vatten i den andra. Besviknen vänder jag mig om och ser de andra två flina.

Fin fisk, skönt att du fick loss flugan!

Men skägget då?

Jodå, Clas har ett äss i rockärmen.

Han vet var det står en storöring, kanske lite lurigt till men inte så mycket hinder. Vi flyttar på oss, lugnar nerverna med lite mat och kaffe. Pratar om hur stor den tappade fisken kan ha varit, hur lång?

Kanske nästa år ...

Sedan flyttar vi på oss, Clas visar vägen, vi smyger på plats och jodå!

Den vakar.

Plockar kläckande sländor som drifftar ner i strömmen.

Nu är det inget snack om att smyga i fotoposition. Inget krångel.

På med en fluga, lägga ut – och den stiger!

Krokning, fajt, landning.

Ibland går det som på räls.

När den är i häven står vi där som tre fån.

En jätte!

Det är en jätte.

Några av bilderna blir oskarpa för att fotografen skakar så, sedan simmar öringen tillbaka och vi tre ligger i gräset.

Det fumlas efter cigarrer, gratulationer och nästan unisont ruskar vi på huvudet.

Visst är det fantastiskt!

En öring på 3 450 gram.

För vilken flugfiskare som helst 3,5 kilo. I södra Sverige. På torrfluga.

Jag hör ett väsende ljud och vänder mig om, det är Johan som trycker ut raklödder i handen.

Skäggöring.